

Tant de bo hagués sabut que la meva filla era autista

Parlem de l'autisme en femení i de com moltes d'aquestes nenes tenen un diagnòstic tardà i fins i tot mai l'arriben a tenir

[inicicentrareport]Jo sabia que la meva filla era diferent des que era un bebè. Plorava de forma inconsolable durant hores, s'enrabiava moltíssim quan tenia set o si hi havia molt de sol, tenia unes reaccions desmesurades. Moltes famílies ens miraven. **No eren simples enrabiades de "nena malcriada"**. Però jo això no ho sabia.

L'havíem portat a psicòlogues des dels tres anys. En aquell moment se sabia ben poc d'autisme. Era raríssim trobar una nena que ho fos. **De cada quatre diagnòstics només una era una nena**. Encara ara hi ha moltes dones que reben el diagnòstic quan diagnostiquen els seus fills, o bé quan ja tenen més de 60 anys. Han viscut tota la vida en silenci, amb patiment.

A la meva filla, l'Olivia, **li deien que era una nena tímida, ingènua, ansiosa, que l'havíem d'obrir més**". L'obligàvem a fer coses que ella no volia, mirar als ulls quan parlàvem anar a *chiquiparks*. Eren molts els moments en els quals jo perdia la paciència i cridava. Tant de bo hagués sabut molt abans que la meva filla era autista, m'hagués ajudat a entendre què li passava.

Saber el diagnòstic l'ha ajudat també a ella. A entendre per què tenia tanta ansietat, **per què hi havia coses que tothom entenia i ella no**, per què estava tan cansada i havia de fer un esforç tan gran per socialitzar. Fins i tot tenia un guió fet per les converses, estava intentant encaixar.

I això és un tret típic de l'autisme en femení, **el camuflatge, l'emascament**, aprendre a fer un esforç molt gran per comportar-te de manera normo típica. Però aquestes nenes a la vegada són molt susceptibles. Exploten en la intimitat. Pateixen en la intimitat. Se senten diferents.

L'Olivia tenia **interessos restringits, però passaven desapercebuts**. Es tancava a l'habitació, corria, feia saltirons, cantava i estava al seu món. Tenia pensaments en bucle quan s'equivocava. Li fèiem modificar els seus comportaments més d'"autista". El moviment la relaxava i per això li proposàvem activitats alternatives en les quals pogués encaixar.

Quan tenia 8 anys volia fer gimnàstica rítmica. Ho feia bé, però sempre s'enfadava amb les altres nenes i es quedava sola. Un dia em vaig trobar l'entrenadora cridant-li dient que mai cap nena li havia donat tants problemes.

La meva filla estava obsessionada a tenir un grup d'amistats, una pinya. Jo li deia que no era com veia a les sèries. Que tot sembla més bonic des de fora. Va ser una de les seves grans fixacions. Pensava que la vida dels altres era perfecta.

Ara amb 21 anys la meva filla està a la facultat. Té parella, té amistats, la majoria en l'espectre, però té gent amb qui estar i amb qui parlar. A l'Olivia tot li ha costat més esforç, però és molt treballadora.

El testimoni en primera persona de Linda Trevitt, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Fotos cedides per Linda Trevitt
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

[ficentrareport]

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```



```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}  
  
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```